

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 192/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Š. J., S., zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 247/2009 a jeho rozsudkom sp. zn. 37 C 247/2009 z 8. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2011 doručená sťažnosť Š. J. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 46 ústavy postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 247/2009 a jeho rozsudkom sp. zn. 37 C 247/2009 z 8. decembra 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že pôvodnú žalobu, ktorou sa domáhal ochrany svojich práv určením neplatnosti zmluvy o úvere z 10. júna 2003 a zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva k bytu z 10. júna 2003, podal na okresnom súde v máji 2006, pričom toto konanie bolo vedené pod sp. zn. 37 C 57/2006. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 37 C 57/2006-53 z 23. apríla 2007, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 11 Co 150/2007 z 10. decembra 2007 rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý o ňom rozhodol uznesením sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 z 31. júla 2009, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu a krajského súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd uvedenej veci prideliť novú sp. zn. 37 C 247/2009 a vo veci rozhodol rozsudkom z 8. decembra 2010. Podľa tvrdení sťažovateľa došlo v uvedenom konaní k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces, pričom poukázal aj na intenzitu zásahov do práv sťažovateľa a dĺžku trvania týchto zásahov.

3. Sťažovateľ napriek argumentácii v odôvodnení sťažnosti v petite navrhol, aby ústavný súd konštatoval porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a trovy konania v sume 471,28 €.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd sťažnosť podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vo svojej konštantnej judikatúre (I. ÚS 71/09, I. ÚS 150/2010, a pod.) považuje za účinný právny prostriedok nápravy. Sťažovateľ využitie tohto opravného prostriedku vo svojej sťažnosti neuvádzal ani ho nijakým spôsobom nedokladoval. V súvislosti s uvedenými skutočnosťami ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom. Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdництва. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy

prichádzajúcich orgánov verejnej moci (I. ÚS 136/2011). Ústavný súd zároveň poznamenáva, že v čase podania sťažnosti (28. januára 2011) už k priet'ahom v konaní okresného súdu nemohlo dochádzať, keďže okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom 8. decembra 2010. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ 21. januára 2011 odvolanie a podľa zistení ústavného súdu sa vec v súčasnom období nachádza na krajskom súde, kde je vedená pod sp. zn. 10 Co 79/2011.

8. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti vo všeobecnosti ešte namieta, že napadnutým rozhodnutím okresného súdu došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to tým spôsobom, že okresný súd v uvedenom rozhodnutí nerešpektoval právny názor najvyššieho súdu, ktorý vyslovil vo svojom kasačnom rozhodnutí sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 z 31. júla 2009, vydanom na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom. K tejto námietke sťažovateľa treba len dodať, že je predčasná, pretože o nej ešte bude rozhodovať krajský súd v rámci konania o odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

9. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011